Віячка

"У руці Своїй має Він віячку, і перечистить Свій тік:
пшеницю Свою Він збере до засіків, а полову попалить
вогнем невгасимим"
Матвія 3:12

Так чекали усі благодатну оту пору жнив,
Щоб зібрати врожай хліба стиглого із полів.
А уже всі снопи обмолочені на току,
Віячки у руках, щоб полову відкинути геть легку.

Підкидають угору... Як сонце зерно золотить!
А полова за вітром нестримно летить і летить.
Хоч росла і дощами вмивалася з колоском,
Але участь її у вогні разом із бур'яном.

Лиш добірне зерно, яке визріло і налилось,
Яке колосом жовтим у полі до сонця тяглось,
У коморах лежатиме, потім щоб в пору свою
Свіжим хлібом - таким запашним! - годувати сім'ю.
***
Ця картина не раз постає перед зором моїм:
Ось зерно золотиться, а там - їдкий дим.
Віячки у руках підкидають все вгору знову і знов...
О мій Боже, це так, ніби день той прийшов,

Коли важити будеш мене і всі справи мої.
Не закриють від вітру тоді уже руки Твої,
Щоб дізнатися, хто я: полова чи стигле зерно,
Адже Господом буде збережене тільки воно.

Ще колоситься Церква, хоч віячка - в Божих руках,
Щоб побачити те, чи вага є у наших ділах.
Та ще вітру немає, і ще не при ділі серпи,
І нема перевесел, щоб ними в'язати снопи.

Ще дощі благодатні Господь посилає щораз,
Через Слово Своє по-Отцівськи говорить до нас,
Утішає і зміцнює кожного Духом Святим,
Щоб ніхто з нас не був у той день, як полова, легким.

Тільки треба і нам серце чистим своє зберегти,
У любові міцніти, у вірі невпинно рости
І в щоденній молитві шукати єднання з Христом,

Тоді будемо плідним, зернистим, міцним колоском.

***

Золотиться зерно, без полови вже і бур'янів.
Чисте, стигле, все інше - вогонь спопелив.
А от де буду я, будеш ти, буде кожен із нас,
Треба думати вже, поки ще благодатний є час.